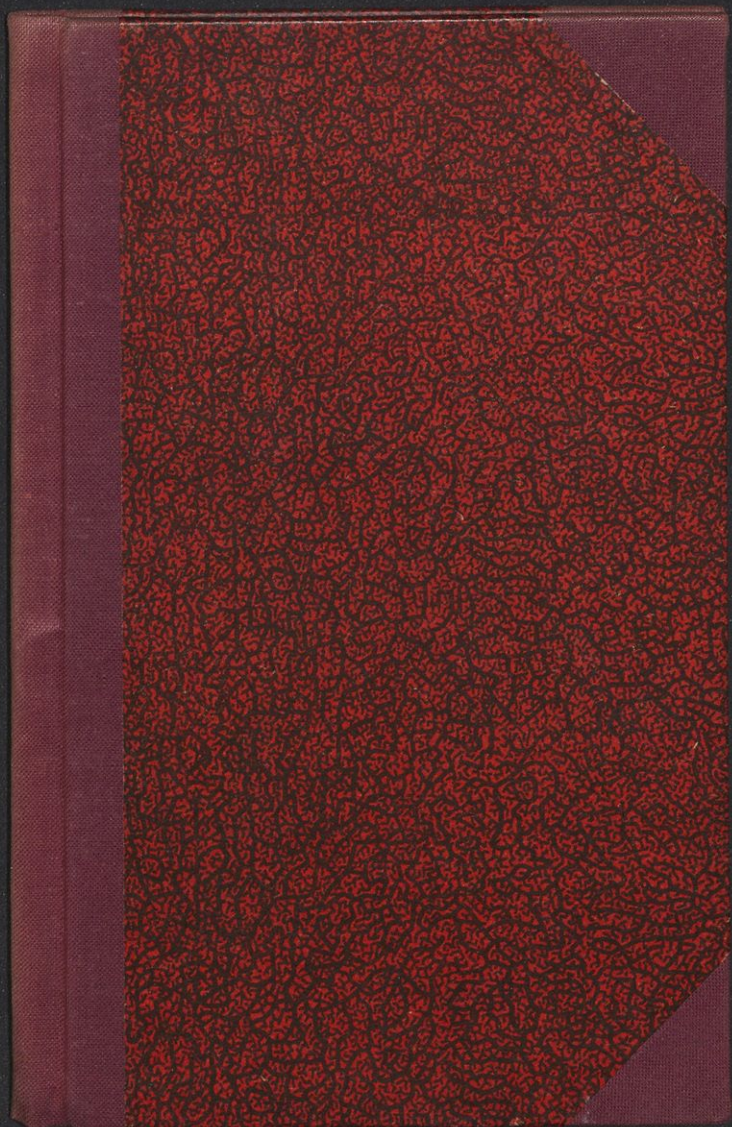
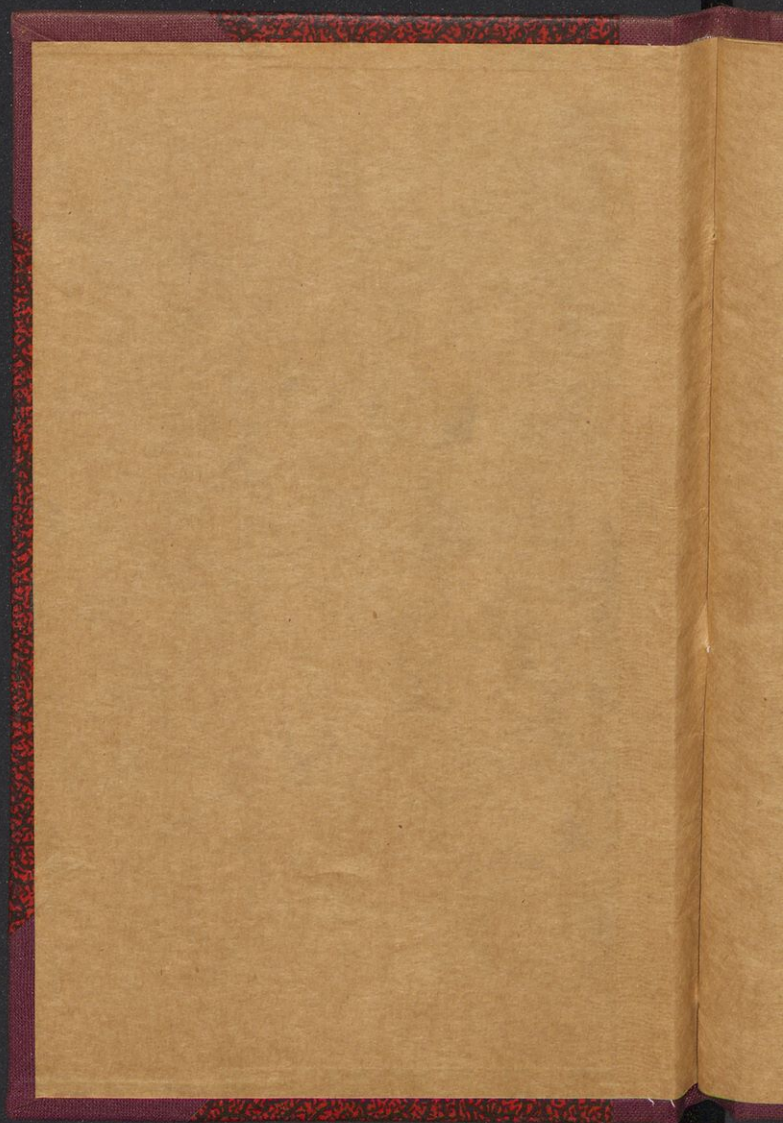

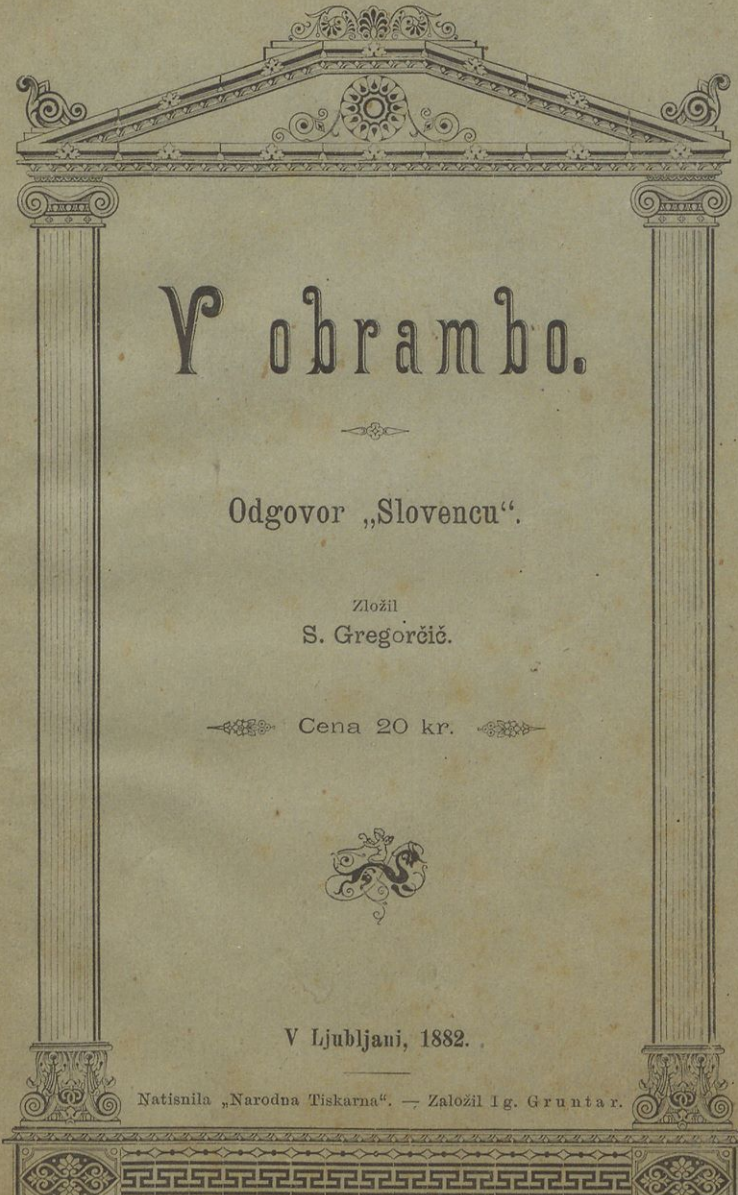

V obrambo.

Odgovor „Slovincu“.

Zložil
S. Gregorčič.

— Cena 20 kr. —

V Ljubljani, 1882.

Natisnila „Narodna Tiskarna“. — Založil Ig. Gruntar.

V obrambo.

Odgovor „Slovincu“.

Zložil

S. Gregorčič.

ččččč

— Cena 20 kr. —

V Ljubljani, 1882.

Natisnila „Narodna Tiskarna“. — Založil Ig. Gruntar.

651 782058

23365

ODPISANO
OSREDNJA KNJIZNICA
CELJE

N 2061/1957

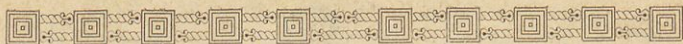
202200624

I.

Možníki, vi sedli na sodnji ste stol,
A mène na klóp ste zatóžno dejali.
Obráz ste v gúbe resnôbne ubrali,
In ôstro na mé se ozirate dol.
Ti ostri pogledi, te resne gúbe
Na vašem obrazi
So žívi dokazi
Obsodbe moje in moje pogube!
Obsojen tedaj pred vami stojím,
Plahó ne, a žalostno res se držím!
Ko ostra obsódba zvení na uhó mi,
Pri srci bridkó je, bridkó in težkó mi.
Kakó bi srcá mi ne trla bolést?!
Posvétíl domovju srcé sem in glávo,
Da služím s tem svéto mu, bil sem si svest:
Ne svoje, iskál sem le naroda slavo,
Ne svoje, iskál sem domovja korist,
Namén mi je bil kot solnčee čist, —
In zdaj takó!
Ko bilo brezplodno moje bi délo,
Srcé občutljívo bi pač me bolelo,
A ne kot sedaj neizmerno strašnó.
Oh, misel, da domu škodljív je moj trud,
Ta mojemu srcu je vdarec prehud,
Pač hujši na sveti
Bi mene nikoli ne mogel zadeti.
In vender še tega naj trpel bi ném?!
Ne tega pa nečem, ne morem, ne smem!
Gospôda! Vi brídsko ste sódbó izrêkli,
Očitno povem:
S tó sódbó ste v živo dušo me spekli.
To mojo brezmejno dušno bolest
Hladí mi jedino notránja zavest,

Zavest nepremična,

Da sodba je vaša brezmejno krivična.

Krivična je sodba vaša in nična,

To trdil bom, dôkler bom živ!

In ker sem uverjen, da sem nekriv,

Do naroda svoj prijavljam priziv.

Gospôda, ki naglo ste me obsodili,

Ne da bi v zagôvor mi časa pustili,

Vi bili mi trdi tožniki ste,

Ob jednom mi ostri sodniki ste!

Tako ni v navadi drugodi:

Drugjé drug toži, a drug pa sodi,

Tako še mej nami v tej pravdi se zgôdi!

Zatóžbo vašo moj narod je bral,

Natančen odgovor jaz nánjo bom dal,

Sodník pa mej nami — naš narod bódi!

Tožniki, sè sodnjega stola dol,

A narod naj sede na sodnji stol!

II.

Vam „javno menenje“ sicer nič ni v čisli,

Le vaše sodbe so všeč vam in misli;

A vender že star pregovor učí,

Da vedno več vidi več očij,

Več glav resnico prej zasledí.

Zató ker so glave posamne bolj zmótné,

Pri nas so uvedli sodnije porótné, —

Pravično in pametno to se mi zdi.

In sodbi vseobčne porotne sodnije

Prepuščam zdaj svoje jaz poezije!

III.

Izrek je poznán in sploh priznán,

Da ní poezija kot svetli poldán,

Ko solnce prejasno stvari obseva;

A tudi ni kakor brezzvezdna polnoč,

Ko góste teme sovražna moč

Nebó in zêmljo odeva.

Ampak poezija je — polumrák
Ko zarje večerne zlati trak,
Ob temenu gôr polagoma gasne,
Ko zvezde v višavi se vžigajo jasne,
Ko zemljo ogrinja pôkoj sladák.
Skoz sveti pokoj in zvezdni odsev
Odmeva prijazno slavčev spev,
In listje v veterci lahkem trepeče,
Sladkó, ko duh spet z duhom šepeče.
Skrivnostno vse krog,
Vrt, polje in log!
Oj, polumraka čarobnost vabljiva,
Kakó te z veseljem mi duša uživa!
Kedor je pa plah,
In čutnice rad pretresa mu strah,
Oj tega se groza polôti,
Ko mrak ga zasači na poti.
Ko listje na grmu mehko zašumi,
Že misli, da ropar za grmom preži;
Te skale beléče se v luni prijazni
Mrličev se zdijo mu grobne prikazni:
Mogočni, samotni hrast
Pa njemu je grozna, peklenska pošást,
Ki hoče ga v svojo dobiti oblast.
Oh, že se bliža,
Že roke steza,
Po njem že seza!
Z odprtimi na široko očmi
On plah beži,
Bežeč se križa,
Polmrtev domov prileti,
Domá omedlí.
A ko se zavé, vaščane oplaši,
Da gori nekje na samoti stráši,
In véruje ljudstvo po vasi mu náši.
Jednako nekterim se z máno godí.
Ta polumrak, ki skrivnostno krije
Nedolžne vstvaritve živé domišljije,

Strašan se jim zdi,
 In strah, ki jih vije,
 Kali jim oči,
 Da blagi duhovi, duhovi prijazni
 Pogubne se zdé jim in zlobne prikazni.
 Jaz luč bom prižgál,
 Da svit bo obilen okrog posijál
 In z vami k „strašilu“ se bodem podál.
 Oglejmo od blizu si vsako prikazen,
 In, upam, da naglo vas mine bojazen,
 Spoznavše, da strah je bil otel in prazen!

IV.

K pesni: „Izgubljeni cvet“, str. 30.

Oj sólze pretaka	Za lice ti blédo,
Dekletce bledó,	Za sólze v očéh
Ki včera je pelo,	Ima le vriskánje
Cvetelo lepó.	Le zloben zasméh! — —
Le plakaj, oj reva,	Zasmeh ta peklenski,
Jaz plakam s tebój,	Ta „Zgúbljeni cvet“
Zgubila, zgubila	Dekletom — v svarílo
Svoj cvet si nocój!	Poslál sem mej svet.
Oh, cvet ne povrne	Oj, dèkle nedolžno,
Se več ti nikdár;	Ti dekle mladó,
A njemu ki vzel ga —	Umelo li nisi
Kaj to je pač mar?	Te pesni tako? . . .

V.

K pesni: „Človeka nikar!“

„Videns autem Deus, quod multa malitia hominum esset in terra et cuncta cogitatio cordis intenta esset ad malum omni tempore, — poenituit eum, quod hominem fecisset in terra.“

Biblia, Genes. cap. VI. vers 5, 6.
 Komur drago, naj bère tudi Ec-
 clesiast. cap. IV. vers 1, 2, 3.

Oj ti, nebés in zêmlje cár,
 Tvoj dih rodíl čisté duhóve,

Tvoj mig je zvezdne vžgal svetóve,
Tvoj rek je vstváril slednjo stvár!
Ti módro vse, lepó si vstváril,
A človek, zemlje gospodar,
To krasno delo vse je skváril.
Naš ded je vzél na vrti sad,
Meněč, da trga sad modrósti;
A vtrgal je le sad bridkosti,
In smrti sad!
Od táčas človek je trpín:
Morí ga starih ran spomín
In strah prihodnjih bolečín,
Skelé ga brídke rane
Mu zdaj zadane.
Trpljenja poln in poln je zmot!
Na žitja morji previharnem,
Na morji tem strašná nevarnem
Zgreší prerád le pravo pot.
Oh, koliko mornarjev
Ob skale vrže moč viharjev,
In čoln in njé, ki so v čolníči,
Srdíto vniči!
Kedó prešteje milijone,
Kar jih na žitja morji vtone
Mordà — na vék?
Ti sam, — ko videl si z višáve,
Da vsi zašli so s póti prave,
Po cesti krívi drli v ték, —
Izrekel si prebridki rek,
Da žal ti je, ker nas si vstvaril,
Nam um in svobodo podaril!
O, kralj neskončne visokósti,
Dobrota sama in modróst,
Svetóst brezmejna in krepóst,
Če tí, viděč sveta slabósti,
Kesál si se prepoln bridkosti,
Da stvar človeško vstváril si,
Jej uma zár
In svobodo podáril si, —

Zavrgel bodeš mène mar,
Če jaz, slabotna, zmotna stvar,
Ko svoje čutim sirotenje
In bratov zmote in trpljenje,
Zakličem k tebi, večni car:
„Ti, komur hočeš, daj življenje,
Trpinom zmotnim pa — nikár!“

VI.

K pesni „Izgubljeni raj“.

Zaklenjen človeku rajski je vrt,
Začasno ne, na vek je zaprt,
Oj, Kêrub nebeški z mečem ognjênim
Preteč stoji pred rajem zgubljenim.
Zastonj se oziraš vanj nazaj!
Srcé naj ti poka, okó naj ti jóka
Naj tare te tóga brezmejno globôka,
Ne ôdpre se več ti zaklenjeni raj.
Če tukaj želiš ubežati nesreči
In srečo srčno zaželêno doseči,
Glej, delati treba in se potíti,
V nedolžnost, priprôstost se prejšujo vrniti!*)

VII.

K „Lastovkam“.

Lastovke, pomlád znanéče,
Hišam blagoslov noséče,
Z vami nisem ímel sréče!
Klical vas sem mnogo let,
Ko pomlajal se je svet,
Da pod stropom hiše moje
Bi pripele gnezdo svoje;

---

*) K odstavku VI.: Prosíti, naj nam Bog spet odpre zemeljski raj, bilo bi pač zastonj, to se opira na sv. pismo; a da bi bila zastonj ali nepotrebna molitev pri naših delih, to ni nikjer rečêno. Nasprotno! Ako tudi ta pesen molitve izrecno ne poudarja, razume se pa lahko iz besede: „prvotnost“, kajti v prvotnosti je tudi bila molitev človeku dolžnost.

A zastonj sem klical vas:
Vedno ste drugàm zletele,
Drugim glásno žvrgolele,
Delale jim kratek čas!
Drugim srečo ste nosile,
Drobne ptice, ptice mile,
Kaj od vas imám pa jaz?
Meni úkor ste rodile!
Ko sem letos klical vas,
Mož polgluh je mimo šel,
Čul na pol je moje klice,
Ter jih nápak je umel,
Češ, da kličem druge ptíce,
In ostró me je oštèl.
A jaz klical sem glasnó,
Ptíce, vàs, le vàs samó!
In moj klic ve zdaj ste čule,
K strehi moji ste priplule,
In pod strop prijazni moj,
Domek ste pripele svoj.
Le pri meni zdaj gnezdíte,
Pesni glásne žvrgolíte,
Ko bom slišal peti vas,
Pesen bom zapel še jaz!

VIII.

K „Romarici“.

Pobóžna mladenka je naša Slovenka,
In rada gre v cérkev, ko zvon zaklenka,
Če danes pa „mimo cerkve“ hiti
Na grob*), kjer počíva nje zaročenec,
Ne lúčaj je s kamenjem, stari Slovenec,
Pomisli, da danes — nedelja ní!

---

*) „Slov.“ poudarja tisti „neblagoslovljen“ grob! Saj je vendar znano in v „Zvonu“ (1878. l. str. 82) sem to izrecno povedal, da država krati mrtvaški blagoslov obsojencem, ne cerkev. — To je ravno po mojem mnenji krivica, ali recimo prevelika ostrost, zoper katero v „Romarici“ polemizujem.

IX.

K „Nevihiti“.

„Nevihita“ je tudi nevihto vzbudila,
Nad mé se zagnál je nje silni vihár,
In toča pogubna in groma vdar!
Zakaj pač nad máno razsaja ta síla?
Ker svetu sem rekel, da toča pobíla
Je upe, katere gojíl je ratár,
Čepráv je vzdihával gorkó in srénó,
Naj drevje in pólje mu čúva nebó.
Povejte, mar res je pregreha to bila,
Da pesen je moja nesrečo odkrila,
Katero dopustil je néba vladár?
Mar greh je, če tožna izjavim čútila,
Ko vidím trpeti nesrečno stvar?
Zakaj pač, zakaj nad to „nevihto“
Neskončno svojo razlívate ihito?
Podtíkate, zdí se, mi zlobno trdítev,
Da nična in prazna je vsaka molítev!
Kje pa je v „nevihti“ zapisano to?
Saj jaz tam o kmetu sem rekel samó,
Da prôšnje le te mu ne čúje nebó!*)
Oj ví, ki nad máno takó hrumíte,
Le k „Oljki“ mirú z menój pristopíte!
Tam tudi grmí in pretí oblák,
Grmenje prirôdo in srca pretresa,
Prosèč in molèč v visóka nebesa
Obrača oči pobóžni seljak;
In zraven molítve oljko sežíga,
Da dím in molitev se k Večnemu dviga. —
In glej, popreje preteči oblák
Na polja razlíje zdaj dèžič kroták!
Molitev in oljka vihár sta vkrotíla,
O, da bi ta „Oljka“ še vas pomiríla!

---

*) Nikjer ne stojí pisano, da nam mora nebo dati vsakrat to, česar prosimo; tudi „o nevihti“ ní se kmetu izpolnila molitev. Nesrečo, ki ga je zadela, popisal sem zató, da bi nesrečnemu vzbudil sočutnih in darežljivih src. Tako, hočem, naj se ta pesen tolmači.

X.

K pesni: „V celici“.

1.

Kaj „v celici“ mladi menih govori?
Da mir na prôstor navezan ni!
Ti bodi na poti, ali v samôti,
Mej šumom življenja, ali v tihôti,
Povsodi se lahko nemir te poloti!
Ne išči ga torej mej šumom svetá,
In ne na plesišči in ne v gledišči,
Mirú in pa sreče le v srci si išči,
Le sredi srcá je pôkoj domá!

2.

Zakaj samotárja v vzglêd sem navêl?
Da k potniku živ kontrast bi imêl!
A ker prav srečen ni ta samotár,
Postavljam ljudém v zasmeh ga már?
Nikdár!
Možá, ker nesrečen je, jaz pomilujem,
A pôleg ga vender iskrêno spoštujem:
Saj on, če tudi ga tare bridkôst,
Vestnó izpolnuje stanovsko dolžnôst!
In svojih dolžnôstij zvestó spolnovanje
Zasluži pametnih mož spoštovanje,
Ne sreča in rádost in veselôst!

Opomnja k pesni „V celici“: Ta samotár je le izjemen eksemplár. Da sem ga postavil v pesen, s tem ne trdim, da v samostanih ni mirú; marveč ravno zató, ker ga je ondu največ, porabil sem tega moža. Kdor pozná manipulacijo s kontrasti, bo to umel. Da ne izvijam dokazov iz trte, priča ta strofa:

„Ne vlada vselej svet pokôj
Sred tihega zidú,
Če ne prineseš ga s sebój,
Ne najdeš tu mirú?“

Ne vselej, torej: navadno pa! Sicer pa je v tej strofi ves pomen in zagovor te pesni!

3.

Res, celice tihe meni so v čisli,
Pogosto tjà noter mi vlahajajo misli:
Po celicah tihih, molčečih jaz sam
Prijateljev vrlih obilo imám;
In mnogo možákov spoštovanih
Živi po tihótnih nam samostanih,
Premnôgi nam notri živé učenjaki,
Premnogi nam notri živé narodnjaki;
Če koga teh žalil je moj „samotár“,
Naj spravi mi ga „Samostanski vratar!“

XI.

K „Deklétovi molitvi“.

Molivec nekter to posebnost ima,
Da rádo se pri molitvi mu skíma.
„Slovenec“, čepràv pobôžen možák,
Molivcem tistim se zdi mi jednak.
„Molítve dekletove“ pol je prebral:
„Okusila sem že v zorni mladosti
Ljubezni sladkósti in, oh, nje bridkosti!“
Ko to je prebral, trdó je zaspál.
A ko se je vzbúdil, vrgel je kamen,
Češ: dèkle nesramno je, žènin nesramen!
Ko bil bi z berilom se dalje potrúdil,
To bral bi bil mož, ko iz sanj se je vzbúdil:
„Kot solnčece čist moj srčni je žar,
Ne bo me ga sram pred tábo (t. j. Marija!) nikdar!“
Ljubezen tedaj dekletova tista
Nedolžna je bila popolnem in čista!
Kateri človek, če gnan ni od strasti,
Dekletce tako pač more napasti?

XII.

K „Pastirju“.

Oj, daljne goré, oj ve moje goré,
Od zarje večérne oblíte,
Ve v prsih mi čute otožnosladké
In sladkootožne budíte!

Prestopil moj čas je življenja poldán,
In solnce se moje že níža,
Primíče se večer mračán in temán,
In noč se potihoma bliža.

A zarja gasnóča vrh ljubljenih gor,
In zarja večérna življenja,
Spomin mi obuja na jutranji zor,
Na zorno mladost brez trpljenja.

Glej, kot iz somraka lepó in svetló
Za zvézdo se zvezda poraja,
Iz duše otožne mehko in sladkó
Spomin za spominom mi vstaja.

Pred mano detínstva in kraj je in čas,
Tu gozdi, tu trate domače,
In glasen pastírček (oj znan mi obráz!)
Po tratah, po pašnikih skače.

Oj, dnevi brezskrbnih igrač, veselíc,
Zaupnosti polni in nade,
In petja in sanj in čarôbnih pravljič,
Oj, dnevi nedolžnosti mláde!

Oj, zlato detínstvo, oj rôsna mladóst,
Ki vžil sem na naših te vrsih,
Ko píl sem nebeško radóst in sladkóst,
Kot slonel na božjih bi prsih.

Le gade naravne poznál sem domá,
Poznál sem le skalne propade;
Spoznál sem zdaj brezna srcá in duhá
In strasti nevstročene gade.

Zdaj vidim sovraštvo, strupêno zavíst,
Krívce, hinavstvo, prevare,
Da sleherni svojo le išče korist,
A brata nevsmiljeno tare.

Oh, to in pa druge izkušnje bridké,
In ôbčno človeško trpljenje

Nalilo mi gnjus do svetá je v srcé,
Zgrenílo mi zgodaj življênje.

Čeprav *) sem med svetom zdaj boljši pastír,
In čedo zdaj čuvam veljavno,
Oziram kopnêč na planinski se mír,
Na dneve minule že davno!

Oj, pusti mi, pusti, nevsmiljení svet,
Te zlate, nedolžne spomíne,
Oj, pusti spomíne detínskíh mi let,
Oj, pusti pogled mi v planíne!

XIII.

Zakaj mnog bralec napáčno umeva
Bolest, ki mi pesen jo tožna opeva?
Ker drugo stališče zavzema beróč,
Bolj nizko in bolj omejeno stališče,
Kot ímel sem jaz je te pesni pišóč.
Teh bralcev me vsákdo v nižavi išče,
Kjer strmih vrhóv kameníti zíd
Na vse strani zapira nam víd
Kot tesna ječa,

Kjer človek človeka ne vidi, ne sreča,
Kjer daleč od drugih samotno živí,
Le náse misli, le záse skrbi.
Tam vidijo me, kakó osamljen,
Le váse zamišljen, le váse vtópljen
Nenehoma črni svoj plašč ogledujem,
Le svojo osóбно bolest obžalujem,
Nad sábo solzím.

A jaz pa na višjem stališči stojím:
Stališče moje je vzvišena gôra,
Kjer nič mi nikjer ne zapira obzôra.
V daljavo neskončno zró mi oči:
Pod máno vse zemlje mesta, vasí,

---

*) Čeprav, in ne zato, ker sem zdaj drugačen pastír; tako naj se umeje „Pastír“. Vsa ta pesen ni družega, nego bridek vzdih po izgubljeni, nepovratni detinski dobi. Komu se ni še nikoli tak vzhihljaj izvil iz srcá?

Pod máno ljudj nemirno vrvenje,
Njih vrisk in stok, njih radóst in trpljenje!
A več kot veselja, vidim solzâ,
In več kot ukanja, čujem tožbâ;
In slednja krivica skelí še mène,
In drugih nesreča v srce me zadène.
Ta občna nesreča mi stresa srcé,
Bolj nego malénkostno lastno gorjé.
Kdor tacega srca je, on se ne vbrani
Bridkósti v nobenem kraji, ne stani.
Ko jaz bi v nebesih se že veselíl, —
Ko kraj bi odprl se večne pogube,
Kjer videl trpeti bi duše mi ljube,
Poglèd bi ta mi nebesa zgreníl.
To moje míšljenje,
To mojega srca je živo čutjenje.
Če hočete mi odvzeti gorjé,
Prestvarite svet mi, ali — srcé!

XIV.

K vprašanju: „Ali ni poezija, v kateri se opeva največ „človeštva brezmejno gorjé, žal in bol“ nežni mladini dostikrat nevarna?“

„Slovenec.“

Vi, trdi ljudjé,
Ki bratov nesrečo in žalost tajíte,
Ki glásno hrumíte,
Če kdo kaj o bratov vam reví pové,
Očesa odprite,
In videli boste roj solzán,
Ušes ne mašíte
In bíl vam bo nánje jok glasán!
Le z máno stopíte v revežev kočé,
Kjer stíske, nadloge prebívajo,
Kjer sólze siróte prelivajo,
In pôtlej tajíte gorjé, če mogoče!
O, zèmlja je res le dolina solzâ,
Le žalost, trpljenje je tukaj domá.

In ni nam zabranjeno v revah tožiti,
Nad sábo, nad brati solzâ točiti.
Kakó neizmérno je tóžil Jôb,
Ubog, zapuščen in polen gob;
Kakó bridké solzé Jeremija
Na svetega mesta posipu prelija!
In naš Vzveličar, duša zlata!
Kjer gódba, veselje in smeh se glasi,
Nikjer Vzveličarja videti ní.
Vnemár je on puščal poslopja bogata,
A rad je potrkal na revežev vrata,
In rad se ponižal pod nizki je strop,
Kjer bridko vzdihával trpinov je trop!
O njem evangelij nikjeri ne piše,
Da króžil bi bil mu ustnice smeh,
Pač pa, da so sólze mu stale v očéh,
Katére o bratov nesreči si briše.
Ko bil je prijatelja Lazarja zgúbil
Debele mu sólze tekle so,
Da mnóžice zbrane rekle so:
„Poglejte, kakó ga je ljubil!“
In ko je na gori zamišljen stal,
Ozíral otóžno po svetem se mesti,
Zaplakal je v bridki bolesti,
Vedóč, da bo mesto sovrag razdejál!
Če plakali ti so samí trpeči,
Če so žalovali o ljudski nesreči,
Mar greh je, če jaz ne ostanem nem,
Če bridke občutke očítno povém?
Če z bratom nesrečnim sočutno vzdíšem,
Če z njim žalujoč solzice si bríšem?
Saj sveto pismo samó govori:
„Z veselimi se prísérno radújte,
Z nesrečniki pa sočutno žalujte!“
Kar pismo, to pesen moja uči.
Tožèč le sočutje vzbudíti želí,
Ne mrtvo sočutje, sočutje dejansko,
Ki mímo ne gre kot oni levit,
Ko brat mu leží na cesti razbít,

Ki vsmili se bližnjika bridkih ran,
Kot vrli se vsmilil jih je Samarjan.
Dejanje tako ni le samarjansko,
Je občečloveško, je kristijansko!
Saj jaz ne učim iz sêbe takó,
To véra je Krista,
To véra ljubezni je sveta in čista,
Ki nam jo v tolažbo je dalo nebó.
Če prava se ta ne dozdeva vam véra,
Katera potem je prava — katera?

XV.

Sočutje vzbudíti želim, ne obupa!
Mehkó, plemeníto nam bódi srcé;
A volje bodímo močné in krepke,
Da nas ne oplaší „življenja kupa,“
„Čeprav je gorjupa in polna strupa;
Da nas ne potare nikdár
Osode sovražne besneči vihár!“
Življenje je boj neprestan,
„Ne plaši se boja!“
Življenje je delaven dan,
„Ne išči pokoja!“
Tako opomina pesen te moja!
In ní li mogoče človeku tó,
Da združeno v njem bi oboje biló:
Značaj neupognen — srce mehkó?
Pač more se to združíti in mora!
Najhrábrejši in najboljši junák
Krepák naj bode in zraven mehák,
In blag in ják,
To pot je do vzôra!
In poleg mehkôbe, povém vam, jaz sam
Obilo jekla v sebi imám;
Če kamen krivice v to jeklo zadene,
Iz njega izkreše iskre ognjene!
To jeklo, če vstane nevarnosti dan,
Pravíci in veri in domu bo v bran.

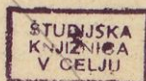

Krepák in mehák vsak človek bódi!
Kdaj ono, kdaj to,
Kdaj skupaj oboje,
Pa um razsvetljéni naj sodi!
Le tisto omiko jaz štejem za pravo
Ki voljo zadeva, srcé in glavo,
Vse troje!
Nebeško solnce zlató
Omike vzorne najlepša je slika,
Kot ono naj bode človeška omika.
Kako svetló nam solnčece seva!
Kako plodilno nam zêmljo ogreva,
A zraven od večno odmerjene póti
Nikdar ne odstopi, nikjer se ne zmóti!
Kot ono, nam svetlo bodi v glavi,
Kot ono, prijazno in gôrko srcé,
In trdno, značajno po poti pravi
Vodimo korake krepké!
To gaslo žarí se na moji zastavi,
To pesni moje učé!*)

* * *

Dovolj! Zdaj treba končati!
Od moje strani odslej bo mir;
To prvi dozdam je moj javni prepír,
Da zadnji bi bil, vsaj — z brati!

*) Zlasti „Slovó in naročilo“.

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

GS

I 782 058

202200624

COBISS ©